

1973-1974 Verhuizing naar Banne luidde neergang in

AMSTERDAM — Aan het einde van dit seizoen neemt Volewijckers afscheid van het betaalde voetbal. Via de fusie met FC Amsterdam verdwijnt dan een club, die tot 1965 een tamelijk florissant bestaan leidde in het hart van Amsterdam-Noord, maar die vervolgens na een gedwongen verhuizing wegwijnde op zijn nieuwe terrein aan Amsterdams toen kersverse Buiksloterbanne.

Gelijk in 1965 neemt De Volewijckers deze stap bepaald niet vrijwillig. Na een hardnekkig gevecht om het bestaan als betalende vereniging moeten de Amsterdamse bestuurders toegeven dat de slag verloren is.

Zegt voorzitter Adriaan Wüstenhoff met enige bitterheid: FC Amsterdam heeft de zaak voor ons zeer fatsoenlijk behandeld, maar eigenlijk is dit geen fusie: De Volewijckers is gefusilleerd".

Kort en goed: De Volewijckers, dat in zijn voormalige, popperige en tussen de huizen van Amsterdam-Noord geklemde stadion aan het Mosveld, furore maakte door het elan waarmee bijvoorbeeld een van zijn uiterst jonge ploegen (bekend geworden als de Mosveld Baby's) voetbalde, voelt zich op diverse manieren in de steek gelaten.

Niemandland

„Toen wij van het Mosveld weg moesten”, zegt de grijze secretaris Martinus van Veelen, „kwamen we regelrecht in een niemandland. Rond ons oude terrein aan het Mosveld woonden mensen die zich met De Volewijckers verbonden voelden en die groep raakten we ineens kwijt.”

Op die manier verdwaalde De Volewijckers in de nieuwbouw, want het verbroken contact werd aan de Buiksloterbanne nimmer hersteld. „De mensen daar zijn nooit gekomen”, zegt Van Veelen, „en hoewel er zo langzamerhand een flinke bevolking in dat stadsdeel zit, is dat

niet eens zo gek. Zelfs binnen die wijk is het openbaar vervoer naar ons veld beroerd. Het komt er op neer dat je eerst naar het Centraal Station moet en dan weer eens terug naar Noord. Dat is allemaal te moeilijk en dus bleef het publiek weg.”

Daling

Op die manier daalde het aantal toeschouwers bij De Volewijckers, dat aan het Mosveld vaak volle tribunes had, tot een schamele 1000 per wedstrijd. En met die kwalijke teruggang werden de financiële problemen natuurlijk steeds nijpender.

Van Veelen: „Je kan je geld nou eenmaal maar één keer uitgeven en dus kwamen we fout te zitten. We hielden bijvoorbeeld de contracten voor alle spelers gelijk. Gewoon, omdat we niet meer konden betalen, maar het gevolg is natuurlijk dat er dan steeds jongens weggaan die ergens anders meer kunnen krijgen.”

Op die manier brokkelde het elftal van de Mosveld Baby's langzaam af. De Volewijckers raakte spelers kwijt als Frits Soetekouw, die goed genoeg was voor Ajax en het Nederlands elftal. En met het vertrek van zulke steunpilaren, gingen de resultaten uiteraard niet vooruit.

„We realiseerden ons erg goed”, zegt Van Veelen, „dat er geld moest komen, maar ook daarbij heeft iedereen ons laten zakken.”

Bedelen

„We zijn alle industrieën langs geweest. „Kom maar eens terug als de nood het hoogst is”, zeiden ze daar, maar wat heb je daar aan? Als de nood het hoogst is is het te laat. Die mensen vergaten dat je met een vieuwe cirkel zit: geen goede resultaten betekent geen publiek en geen publiek betekent geen geld en geen geld betekent dat je je spelers kwijtraakt.”

Aangezien de gemeente Amsterdam, een college waarmee Amsterdams president Dé Stoop een verbitterd gevecht om subsidie leverde, ook voor De Volewijckers de kas niet liet bellen, werd de situatie onmogelijk. En daarom besloot het bestuur van De Volewijckers uiteindelijk tot die fusie.

Met pijn in het hart.

„Want”, zegt Van Veelen, „we wilden natuurlijk helemaal niet stoppen. Alleen al omdat het zo rot is voor de spelers. Waar kunnen die jongens straks naar toe? Voor de meesten van hen zal het ook wel afgelopen zijn. Het is maar in één opzicht een opluchting: je bent van je slapeloze nachten af.”

Problemen

Voor de bestuursleden van De Volewijckers, die straks zitting

nemen in het bestuur van FC Amsterdam, ziet Van Veelen de problemen nog wel terugkomen: „Persoonlijk geloof ik niet dat je zo het betaalde voetbal in Amsterdam gezond maakt. FC Amsterdam zat zelf toch in de moeilijkheden. Dit jaar gaat het ze goed, maar niemand weet of dat blijvend is. En subsidie van de gemeente zie ik niet zitten, want tussen Stoop en de stad Amsterdam spelen te veel persoonlijke geschillen. Het trieste is dat dergelijke zaken over de rug van een vereniging worden uitgevochten.”

Zo krijgen de voetballers van De Volewijckers nu de klap. En het merkwaardige is dat de mannen, die weten dat hun club ten dode is opgeschreven, week in week uit vol strijdust de piste ingaan. „Dat”, zegt Van Veelen, „is wonderlijk. Hun instelling blijft goed, ze voetballen behoorlijk, maar het pakt steeds verkeerd uit.”

Geen wonder, want het noodlot zal De Volewijckers wel tot de laatste snik achtervolgen.